

Cria corbs...

La història: En alguna presó francesa. Malik El Djebe-na, àrab de 19 anys, entra a la presó analfabet i en surt sabent llegir, alhora que treu violent partit a les lliçons d'un mestre brutal, César Luciani, un capo cors amb tèrbols negocis que controla des de la presó.

La pel·lícula: Som a l'equador de la temporada, quan la loteria dels premis exerceix un poderós atractiu a la taquilla. *Un profeta* n'està collint a mans plenes. Totes li ponen. La guinda podria ser l'Òscar a la millor pel·li de parla no anglesa. N'hi ha per tant? Com diria Homer Simpson, "*posa mà a la cartera, no fos que algú te la birlés*". El madur Jacques Audiard (Paris, 1952) ens tanca dins una presó claustrofòbica (com totes, no?) amb dues intencions: reciclar el subgènere carcerari i assajar el discurs psicoanalític freudià que mata el pare. Pel que fa a la remodelació del subgènere, Audiard practica l'estil *frec a frec*, amb la càmera obsessi-onada per marcar l'home de prop, en una estructura dramàtica realista que, malgrat tot, no gas-ta manies en deixar

Un profeta

Director: Jacques Audiard.
Intèrprets: Tahar Rahim, Niels Arestrup, Adel Bencherif, Hichem Yacoubi, Jean Philippe Ricci. França-Itàlia, 2009. 148'. Funatic Lleida.

amb un pam de nas el registre versemblant. Així, de manera gratuïta incorpora escenes oníriques, de melodrama punitiu, per sabotejar les expectatives de l'espectador distret, fins i tot del professional. Quant a matar el pare, *El profeta* (de què?) allarga innecessàriament el conflicte generacional establert. A la sessió que vaig assistir, cada vegada que el fantasma del pobre Ryad assassinat compartia escena amb el seu botxí, l'(anti)heroi assassí, la sala xiuxiuejava l'*atreuiment* del director. ¿És aquí on radica l'excel·lència d'un film hàbil, excessivament llarg (dues hores i mitja) i no obstant amb la seducció d'una impostura que pot fascinar? De fet, ho fa. Gràcies al treball de tots els actors, en especial el debutant Tahar Rahim, i el seu mentor, l'abominable Luciani que esculpeix Niels Arestrup. I és que el món és una presó.

La imatge: Malik llançant-se dins la furgoneta blindada disparant a tort i a dret en un maremàgnum de trets, pólvora, sang, cossos, gemecs.

La frase: "*El que toca és sortir d'aquí sent menys gilipolles que a l'entrar*" adverteix Ryad a Malik. O l'eterna qüestió: la presó rehabilita?

La recomanació: Interessats en films amb pedigrí insuflat.

LA MANTANA 7/3/2010